

Ολόκληρα κράτη της Αφρικής και της Ασίας και Λατινικής Αμερικής γίνονται πεδία απόλυτης λεηλασίας των εταιριών του ανεπτυγμένου κόσμου. Οι επιχειρήσεις αυτές εκμεταλλεύονται στυγνά την παραγωγική δύναμη των κατοίκων των χωρών αυτών, δίνοντας ψίχουλα ακόμα και σε μικρά παιδιά που δουλεύουν για λογαριασμό τους, κρατώντας έτσι αιχμάλωτες οικονομικά τις χώρες αυτές, φτάνοντας και σε συνεργασία με τοπικές δικτατορίες ή τη

χρηματοδότηση εμφυλίων πολέμων (Σουδάν, Σομαλία, Νιγηρία). Ακόμα και στον ανεπτυγμένο κόσμο, οι εργασιακές συνθήκες, οι πενιχροί μισθοί, τα περιορισμένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, που καθιστούν τους εργαζομένους οικονομικά, κοινωνικά, ψυχολογικά εξαρτημένους, σε συνδυασμό και με τη ληστρική επίθεση των τραπεζών (δάνεια, επιτόκια, ενέχυρα κλπ) έχουν οδηγήσει αμέτρητους ανθρώπους στο δρόμο. Σε έναν κόσμο λοιπόν ρηγμαγμένο από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, έρχεται αυτή, αποποιούμενη κάθε ευθύνη, να προσφέρει την φιλανθρωπία σαν ύστατο φόρο τιμής στα θύματα που σκορπάει.

Όσο οι απαιτήσεις, οι όροι και οι κανόνες αυτού του καθεστώτος απόλυτης εκμετάλλευσης και υποταγής σκληραίνουν, τόσο οι βιτρίνες θα είναι πιο καλαισθητες, τα χρώματα πιο έντονα, τα χαμόγελα των παρουσιαστών στην TV πιο ζεστά και η λάμψη των φώτων της πόλης πιο εκθαμβωτική... Η κατασκευασμένη εικόνα της πλαστής ευτυχίας και πληρότητας του ψεύτικου αλτρουισμού, θα κρύβει έντεχνα πίσω της την καθημερινή μιζέρια σκοτώνοντας τη συνείδηση, φυλακίζοντας τη σκέψη... Έτσι και αυτές τις γιορτές μπορούμε να ψωνίσουμε, να γεμίσουμε το τραπέζι μας, να κάνουμε δώρα στους αγαπημένους μας, να βοηθήσουμε τα παιδιά που έχουν ανάγκη να πραγματοποιήσουν τις ευχές τους, ενώ το πνεύμα των Χριστουγέννων θα αποκοιμίζει στην αγκαλιά του τις ένοχες συνειδήσεις μας...

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΑΣΟΕΕ

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ...

Τα Χριστούγεννα ήρθαν... τα σποτάκια και τα διαφημιστικά για αγορές αγάπης και δημοπρασίες αγάπης έχουν γεμίσει το τηλεοπτικό διαφημιστικό χρόνο και τις βιτρίνες των μαγαζιών. Ανέκαθεν οι μεγαλοεταιρίες, οι διάφοροι φορείς και οι γόνοι πλούσιων οικογενειών ήταν φιλεύσπλαχνοι και νοιάζονταν για τους φτωχούς αλλά τώρα που ήρθαν τα Χριστούγεννα ένας λόγος παραπάνω να διαθέσουν λίγα χρήματα σε μάρκετινγκ και λίγο χρόνο για τους αδικημένους αυτού του κόσμου... Και τι πιο απλό μπορεί να κάνει κάποιος από το να δώσει λίγο από το περίσσειμα από τα ψώνια των Χριστουγέννων για αυτούς που έχουν ανάγκη. Προφανώς και δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον απλό κόσμο που το κάνει αυτό και ούτε να αρνηθούμε πως το κάνει καλοπροαίρετα. Το ζήτημα είναι πως με τον τρόπο αυτό γίνεσαι μέρος ενός παιχνιδιού στημένο, για την παρουσίαση του ανθρώπινου προσώπιου μιας σκληρής κοινωνικής πραγματικότητας που θέλει την εξατομίκευση κάθε δραστηριότητας και τη διαιώνιση των κοινωνικοοικονομικών διαχωρισμών.

Καλείται ο μέσος καταναλωτής, κάνοντας τις αγορές του (βλέπε Everest, που παίρνοντας έναν καφέ, μέρος των εσόδων διατίθενται για φτωχά παιδιά), βλέποντας την τηλεόραση από τον καναπέ του (όπως στους τηλεμαραθώνιους αγάπης που παίρνοντας ένα τηλέφωνο ή στέλνοντας ένα μήνυμα αυτόματα κατατίθενται για διάφορους σκοπούς), εύκολα και γρήγορα, χωρίς να διακόψει τους γρήγορους ρυθμούς του, χωρίς να διαταράξει την ησυχία της άνετης ζωής του, να δώσει την ελεημοσύνη του σε αυτούς που πεινάνε, όπου και αν είναι αυτοί, στην Αφρική, στην Ασία, έξω από την πόρτα του...αυτό δεν έχει πια σημασία. Όλα αυτά τα προβλήματα φαίνονται τόσο μακρινά, 1000 μίλια έξω από τη σφαίρα της αποστερωμένης καθημερινότητας, της εξοντωτικής εργασίας, του άγχους, της μοναξιάς, του καταναλωτισμού. Σε μια κοινωνία που της έχει επιβληθεί η πραγματικότητα του ατομικού αγώνα για απόκτηση όλο και περισσότερων, της -πατώντας επί πτωμάτων- πορείας για την επίτευξη ατομικών σκοπών, προκύπτει ξαφνικά η ανάγκη για στήριξη των δυστυχισμένων συνανθρώπων που στην ουσία όμως είναι θύματα αυτής της ίδιας κατάστασης. Ο καπιταλισμός ως κύρια αιτία αναπαραγωγής της παραπάνω πραγματικότητας με εργαλείο το καλοστημένο μάρκετινγκ των επιχειρήσεων έχει

είναι πως όσοι πονάνε για την αδικία και θέλουν να ξεπληρώσουν το "χρέος τους απέναντι στην κοινωνία" μπορούν να δώσουν λίγο από το περίσσειμά τους και αυτό αρκεί για να γίνει ο κόσμος μας καλύτερος, δεν χρειάζεται τίποτα άλλο. Γιατί να χρειάζεται άλλωστε? Αφού η πείνα, η φτώχεια, η μόλυνση και γενικά η παγκόσμια εξαθλίωση είναι κάτι φυσικό, είναι κάτι που απλά συμβαίνει γιατί έτσι είναι, δεν έχει πηγές και αιτίες (ή τουλάχιστον έτσι μας λένε). Αφού άλλωστε με το να δίνεις λίγα χρήματα με τα οποία σώζεις ένα παιδί, εκπληρώνεις το καθήκον σου και τα βρίσκεις με τη συνειδησή σου, που να ψάξεις να βρεις ποιος φταίει. Κάπως έτσι λοιπόν ο καπιταλισμός σε συνδυασμό με τους μηχανισμούς κατασκευής συνειδησεων έχει καταφέρει πολύ απλά να εξαγοράσει τη συνείδηση του απλού κόσμου. Εγκλωβίζει την όποια ευαισθητοποίηση σχετικά με την εκμετάλλευση στην έκφραση ενός σχεδόν ανέξοδου και χωρίς κόπο ανθρωπισμού που το μόνο που πετυχαίνει είναι να επουλώνει εφήμερα τις πληγές, χωρίς ποτέ να αναζητά και να έρχεται σε ρήξη με την πηγή τους. Γιατί μπορεί τα 20 ευρώ ανά μήνα να σώζουν ένα παιδί στην Αφρική αλλά όλα τα άλλα παιδιά που η στοργική αγκαλιά της action aid δεν χωράει και όλα εκείνα που θα γεννιούνται κάτω από την υποτέλεια των μεγαλοεταιριών του δυτικού κόσμου, θα συνεχίζουν να πεινούν και να βασανίζονται. Γιατί όσα λεφτά και αν βοηθήσουν τους φτωχούς στην Αφρική μέσω της προσφοράς του ΖΑΓΟΠΙ — χάρη στην οποία πίνουμε καθαρό νερό ενώ κάποιοι δεν έχουν ούτε αυτό (σύμφωνα με το σλόγκαν της)- όσο τα παραρτήματα των βιομηχανιών της δύσης συνεχίζουν με τα απόβλητά τους να μολύνουν τον υδροφόρο ορίζοντα των χωρών αυτών, τα παιδιά θα συνεχίζουν να διψάνε ενώ την ίδια στιγμή τα κέρδη των εταιριών αυτών — λόγω του χαμηλού κόστους

παραγωγής που πετυχαίνουν σε αυτές τις χώρες — θα γεμίζουν τσέπες.

Ο καπιταλισμός, κύρια πηγή αναπαραγωγής των σχέσεων εκμετάλλευσης, έχει βυθίσει εκατομμύρια ανθρώπους ανά τον κόσμο στην ανέχεια και την εξαθλίωση.

κάνει τη φιλανθρωπία μέρος της καθημερινής συναλλαγής για την απόκτηση ενός εμπορεύματος. Στην εποχή που η ανάπτυξη τα έχει κάνει όλα εύκολα και γρήγορα και που ο χρόνος για σχέσεις, σκέψεις, ανησυχίες είναι μηδαμινός, κάθε δραστηριότητα ακόμα και η αναζήτηση και η έκφραση αγάπης, ανθρωπιάς και αλληλεγγύης οφείλει να μπει κάτω από την επίβλεψη των νόμων της αγοράς, να εξαγκυρωθεί ως μέρος της καθημερινής καταπόνησης και τυλιγμένη με καλαισθητά γραφικά και συγκινητικά σλόγκαν, να βαφτιστεί φιλανθρωπία και τελικά να πεθάνει στο βωμό της κυδαιότητας για τη μεγιστοποίηση του κέρδους...

Μπορεί λοιπόν τα διαφημιστικά να μιλάνε για τα παιδιά που πεινάνε, αλλά δεν λένε γιατί πεινάνε, γιατί οι άνθρωποι ζουν στο δρόμο...Γιατί το μόνο που μαθαίνουμε